

Fiara, The Working Time Directive și Îngerul bisericii Laodicea

24 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Un conducător adventist își exprima recent convingerea că redeșteptarea nu va veni în poporul nostru „din sistem,” prin intermediul conducătorilor bisericii. El spunea că singura noastră speranță pentru redeșteptare este intervenția lui Dumnezeu în afara bisericii, prin evenimente sau constrângeri „aduse din exterior.”

O credință în același timp realistă și tragică. De ce să nu se poată produce redeșteptarea din interior, din „sistem”? De ce a așezat Dumnezeu străjeri pe zidurile Sionului, dacă ei nu sunt capabili să dea trâmbiței un sunet lămurit, astfel ca tabăra să fie pregătită pentru evenimentele finale?

Cu această credință, că redeșteptarea nu va veni prin conducătorii bisericii, putem fi de acord, iar motivul este cât se poate de clar și la îndemâna oricui: Îngerul bisericii Laodicea nu dorește să fie plin de râvnă și să se pocăiască, adică să se întoarcă înapoi, acolo unde L-a părăsit pe Hristos în 1888. Hristos nu este în interiorul bisericii Laodicea, și nu este lăsat să intre, deși bate la ușa noastră denominațională de peste 120 de ani. Îngerul bisericii Laodicea este preocupat de holda și negustoria lui, complet insensibil la cruzimea pe care „unii” au arătat-o față de poștașii trimiși cu invitația la nuntă (Mat 22:3-6).

Din acest motiv, în loc de redeșteptare globală vom avea o zguduire și o cernere globală, în care cei mai mulți dintre membrii bisericii vor părăsi solia îngerului al treilea.

Cu ceea ce nu putem fi de acord este credința că Dumnezeu este acela care va produce evenimentele „din exterior,” precum persecuția sau restrângerea libertăților, spre a aduce redeșteptare în poporul Său.

Dumnezeu nu a folosit, și nu va folosi niciodată tehnici de terorism spiritual spre a câștiga dragostea și pasiunea poporului Său. În cer nu va intra nimeni motivat de teamă sau interes. Mireasa lui Hristos nu poate fi adusă la Nunta Mielului sub presiunea decretului duminical sau sub amenințarea mâniei lui Dumnezeu. Ea ori vine din dragoste pentru „farmecul inegalabil al lui Hristos,” înțelegând că singura cale de la păcat la neprihănire este părtașia cu natura divină, ori nu va veni niciodată.

Orice decizie trebuie luată acum, cât încă protecția harului este întinsă peste noi. Când se vor declanșa evenimentele de la care așteaptă frații redeșteptare, harul este deja închis pentru biserica rămășiței.

Așa se explică insistența Domnului Hristos că venirea Sa va fi ca un hoț, fără avertizări prealabile sau evenimente șocante. Vorbea, evident, de venirea Sa în templul inimii, descrisă de Maleahi 3:1-3, că Solul legământului va intra „deodată” în templul Său, spre a curăți pe fiii lui Levi cum se curățesc aurul și argintul.

O redeșteptare a adevăratei evlavii produsă de cataclisme naturale sau decretul duminical este o falsă redeșteptare, și se va dovedi fatală pentru acest popor.

De câte ori a dorit să trezească la realitate pe poporul Său, Dumnezeu a trimis o solie de adevăr prezent, lumină adițională, recuperată de sub molozul erorilor. Așa a fost mereu, și așa ar fi trebuit să fie și de data aceasta. Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. A adus în fața Miresei o imagine „mai proeminentă” a Fratelui nostru mai mare. Trebuia să înțelegem că întruparea lui Hristos nu s-a încheiat între staul și cruce, că ea trebuie să continue cu poporul Său, trupul Său.

Dar străjerii de pe zidurile Sionului nu au văzut lumină și adevăr în solia aceasta. Nici astăzi nu văd, deși sunt constrânși de realitate să recunoască faptul, evident pentru oricine, că redeșteptarea nu poate veni „din sistem,” așa cum spune fratele nostru.

Sigur că nu poate veni din sistem, când frații din sistem nici nu au dorit să primească solia lui Dumnezeu prin care erau invitați la nuntă, dar nici nu s-au dat la o parte din drum, ca alții să poată veni.

Intenția Domnului a fost mereu ca redeșteptarea să vină chiar „din sistem,” și ar fi venit cu siguranță „din sistem,” dacă îngerul bisericii Laodicea ar fi recunoscut deschis și sincer că lui îi vorbește Martorul Credincios.

Frații „din sistem” sunt invitații speciali ai împăratului, lor le-a fost trimisă invitația. Ei sunt „stelele” din mâna lui Hristos, locul cel mai onorabil la care poate râvni un muritor. Ei trebuiau să devină Mireasa lui Hristos, conducând acest popor la redeșteptare și reformă, ca apoi să ocupe tronul universului, alături de Fratele nostru mai mare.

Dar în fiecare generație, din 1888 și până acum, destinatarii invitației au disprețuit onoarea și destinul lor înalt; mai rău, au batjocorit și ucis pe poștași, descurajând poporul să plece urechea la solia cerului.

Acum așteaptă evenimente dramatice în afara bisericii care să trezească pe adormita și aiurita Laodicee. Așa ceva nu se va întâmpla. Evenimentul dramatic ce ne pândește este în interior, și nu în afară, adică o teribilă zguduire produsă de apelul Martorului Credincios, o puternică reacție de împotrivire din partea

conducătorilor, și apoi cernerea. Pleavă ca norul va zbura de unde noi vedem acum doar recolte bogate – adică marile succese ale lucrării în lumea a treia.

După acest cataclism denominațional, cei rămași loiali soliei îngerului al treilea vor fi îmbrăcați cu haine albe, de în subțire, vor primi revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt, vor fi sigilați și vor fi folosiți spre a descoperi pe Dumnezeu „sub ochii oamenilor.”

Doar în fața acestor amenințări majore va fi diavolul constrâns să apeleze la decretul duminical. El nu dorește să aducă în discuție chestiunea sabbat-duminică, mortală pentru el. O va face doar ca o ultimă soluție, disperat că rămășița face să strălucească slava lui Dumnezeu în bezna de pe străzile Babilonului spiritual.

Chiar în aceste zile el desfășoară activități febrile - și discrete - în această direcție. Știe că Ziua Ispășirii pentru ultima generație nu mai poate fi amânată mult, vede cum solia neprihănitului lui Hristos nu mai poate fi stopată eficient în biserică, și de aceea pregătește terenul pentru impunerea păzirii duminicii prin lege.

Parlamentul european a dezbătut recent așa numita Working Time Directive, căreia un grup de parlamentari au dorit să îi aducă o îmbunătățire, prin adăugarea unui amendament. Directiva stipula ca, pe teritoriul Uniunii Europene, săptămâna de lucru să fie limitată prin lege la 48 de ore. Amendamentul în discuție propunea ca în directivă să fie adăugată mențiunea ca timpul de repaus obligatoriu să includă duminica.

Amendamentul nu a fost votat, fiind amânat pentru luna decembrie, ceea ce a stârnit indignarea celor din Comisia Comunităților Cardinalilor din Uniunea Europeană, un fel de consiliu religios de pe lângă autoritățile de la Bruxelles. Șeful comisiei, preotul catolic Piotr Mazurkiewicz, spune că păzirea duminicii este piatra din capul unghiului pentru modelul social european” [aici].

Când biserica începe să preseze legislativul spre a emite decrete religioase, „icoana” fiarei este gata să „vorbească” și să „facă să fie omorâți” toți cei care nu sunt dispuși să onoreze deciziile bisericii.

S-a mai întâmplat odată acest lucru.

Când Dumnezeu a trimis acestui popor solia foarte prețioasă a neprihănitului lui Hristos, care trebuia să devină Marea Strigare, Balaurul imediat a trecut la pregătirea chipului fiarei. El a observat din timp că lumina trimisă din cer solilor din 1888, și pe care aceștia abia începeau să o înțeleagă, va duce automat biserica la Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Avea două posibilități: Ori să împiedice prezentarea luminii la Minneapolis, ori să pregătească rapid decretul duminical, pentru care societatea americană era deja ușor de convins, ca să nu spunem doritoare.

A declanșat ambele proceduri. Pe de o parte a stârnit invidie și ură în mijlocul conducătorilor de la Battle Creek, în jurul chestiunii legii din Galateni, și

în același timp a introdus în senatul american ceea ce atunci s-a numit „moțiunea Blair,” tot un fel de Working Time Directive, adaptată acelor vremuri.

Ideea era simplă: Dacă nu reușea să împiedice lumina la Minneapolis, și implicit transformarea ei în Marea Strigare, declanșa decretul duminical.

Spre rușinea noastră denominațională, diavolul a reușit să stopeze „începutul” Marii Strigări, prin intermediul propriilor noștri frați, așa că nu a mai fost nevoie de decretul duminical. Moțiunea Blair a fost respinsă, și nimeni nu a mai auzit de ea timp de 120 de ani, de când solia 1888 este printre noi persona non grata. „Oricând și fără să fie nevoie de explicații suplimentare,” îngerul bisericii a refuzat prezența lui Hristos în biserică, ceea ce face inutilă o lege duminicală. Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu nu vine la Nuntă, diavolul nu are absolut nicio problemă cu religia, practica și doctrina noastră. Din contră, nu prididește să laude „contribuția” remarcabilă pe care o avem la menținerea împărăției acestei lumi.

Da, este adevărat, redeșteptarea nu va veni „din sistem.” Din păcate. Dar ea nu va veni nici din persecuție, decretul duminical, sau calamități, naturale sau mai puțin naturale. Și nicidecum din vreo acțiune a lui Dumnezeu din afara bisericii. Dumnezeu nu Se amestecă în treburile acestei lumi, în guvernarea lui Satana. Acesta trebuie să demonstreze, fără să fie împiedicat, că guvernarea lui este viabilă, că se poate construi o civilizație și fără prezența și legea lui Dumnezeu. Și va fi lăsat să demonstreze acest lucru, fără nicio intervenție din partea cerului.

Dumnezeu dorește însă să Se amestece în treburile bisericii Sale. Aici dorește El să producă redeșteptare și reformă, dacă cei „din sistem” Îl vor lăsa.

Problema noastră nu este că Laodiceea doarme. Dumnezeu are metode super-eficiente de a o trezi din somn, nu avem nicio îndoială în această privință. Problema noastră este că lui Dumnezeu nu I se permite să trezească biserica, iar Martorul Credincios ne spune cine este cel nenorocit, care s-a așezat în drumul luminii, a interceptat-o spre a nu ajunge la popor, și nu știe.

Ne-am rugat și am sperat ca sistemul să nu „crape,” așa cum spunea fratele nostru conducător. De aceea am publicat în toți acești ani solia simplă și foarte prețioasă prin care Dumnezeu Își aducea poporul la Nunta Mielului. Am sperat că îngerul bisericii va reuși astfel să evite greșeala pionierilor, și să facă alegerea înțeleaptă la care era invitat de Dumnezeu: Ori să primească lumina, ori să se dea la o parte din drum.

Oricare dintre variante era acceptabilă, deoarece Dumnezeu reușea să-Și trezească poporul pe oricare dintre cele două căi.

Dar străjerii de pe zidurile Sionului au preferat o a treia variantă. Nu au primit lumina, și nici nu s-au dat la o parte din drum, ca Dumnezeu să poată lucra prin alte unelte. Au ales să se împotrivescă luminii, din poziția onorabilă în care îi așezase Dumnezeu, și pe care poporul o respecta. Această atitudine cumplită a ținut biserica în încropeală laodiceană timp de 120 de ani.

Hristos este afară, o știm cu toții. Când se vor declanșa evenimentele finale, și vom dori să deschidem acea ușă, vom descoperi cu amărăciune că nu mai bate nimeni la ea.

Îngerul bisericii Laodicea poate urmări cu atenție acrobațiile fiarei care prinde putere chiar sub ochii noștri; poate sesiza fina țesătorie legislativă care va duce la restrângerea libertăților religioase, și poate avertiza poporul despre toate acestea. Dar speranțele lui, că toate acestea vor produce eluziva redeșteptare pentru care ne rugăm de generații, se vor dovedi zadarnice. Când directivele europene, prin care duminica va fi declarată zi de odihnă obligatorie, vor deveni lege, harul este închis pentru biserica rămășiței. Nunta a avut loc, iar ușa s-a închis.

Ferice de cei care, în ciuda acestui efort oficial de a intercepta lumina, vor aprecia invitația la nuntă și vor urma pe Hristos dincolo de perdea, acolo unde are loc Nunta Mielului.

În aceste zile cerul lansează bisericii ultima provocare: „Totul este gata; poftiți la nuntă!”

***